ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ... ΠΙΑΝΟ...

Ὁ σενὸρ Μπαρμινόζα ντὲ Ἰτατίμπα εἶνε μεγάλος μουσικὸς στὴν Ἀργεντινὴ Δημοκρατία. Τὰ κοντσέρτα του χαλοῦν πάντα κόσμο καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Ρίο Ἰανέϊρο εἶνε ξετρελαμένοι μὲ τὸ δαιμόνιο αὐτὸ πιανίστα, ἡ ὁποῖος ἄρχισε ν' ἀποκτᾷ παγκόσμιον φήμη καὶ σὲ λίγο πρόκειται ν' ἀκουσθῇ στὴν Εὐρώπη.

Ὁ σενὸρ Ἰτατίμπα, ὅμως, εἶνε πολὺ ἀπαιτητικός. Ἐννοεῖ νὰ παίζῃ σ' ἕνα μόνο πιάνο στὸ δικό του...

Μὰ τί γίνεται, θὰ πῆτε, ὅταν γυρίζῃ ἀπ' τὴ μιὰ πόλη στὴν ἄλλη;

Ἁπλούστατα, παίρνει τὸ πιάνο μαζί του!

Τὸ πιάνο αὐτό, ὅμως, εἶνε μὲ οὐρὰ καὶ δὲν μεταφέρεται πολὺ εὔκολα. Γιὰ τὴ μεταφορά του, λοιπόν, κατεσκεύασε ὁ καλλιτέχνης εἰδικὸ αὐτοκίνητο, στὸ μέγεθος τοῦ πιάνου του καὶ μὲ πολὺ μικρὰ πλάγια.

Καὶ σὲ πολλά, ὅμως, μέρη ποὺ πηγαίνει ἡ μουσικὲς σάλες εἶνε πολὺ μικρές. Κι' ὁ καλλιτέχνης κάθεται ἔμπρὸς στὸ πιάνο του ἐπάνω στὸ αὐτοκίνητό του καὶ δίνει...ὑπαίθριες συναυλίες!...

Ἔτσι ἐλανσαρίσθηκε καὶ τὸ πιάνο-αὐτοκίνητο, μία πρόοδος κι' αὐτὴ γιὰ τὴν πολὺ πεζὴ ἐποχή μας!

τεχνίας μὲ τὰ παλαμάρια καὶ τὰ κουρέλια καὶ τ' ἀγκίστρια καὶ τὰ δίκτυα τῆς Κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας καὶ σκοπιμότητος, ἀλλὰ κατορθώσας μόνον, προτοῦ ἐπιτύχῃς αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔχεις ὡς... πρόγραμμά σου, νὰ πνίξῃς ἀγκαλιὰ καὶ μὲ τὰ κεφάλια κάτω, τοὐτέστι σοὐμπιτη καὶ σοὐμπιτον, καὶ Λογοτεχνίαν καὶ Κομμουνισμὸν - ὅσον τὸ ἀπὸ μέρους σου δηλαδὴ - εἰς τὸ ἕλος τῆς διηγηματογραφικῆς καὶ τεχνικῆς σου ἐκδηλώσεως. Χαῖρε ἀνίατος διηγηματογραφικὴ καὶ κριτικὴ φυματίωσις. Χαῖρε διηγηματογραφικὴ καὶ κριτικὴ πανλεπροποίοις, ἀπολέπρωσις, ὑδρωπικίασις, ἐλεφαντίασις, φλυκταίνωσις. Χαῖρε ἀποκρηάτικη γκαμήλα λογοτεχνικῆς καὶ κριτικῆς ἐκδηλώσεως. Χαῖρε, ἐπὶ τέλους, ἐν τῷ συνόλῳ, Κώστα Παρορίτα, ὁ ὁποῖος εἶσαι εἰς θέσιν ἂν θέλῃς, νὰ ἰδῇς καὶ νὰ ἐννοήσῃς, ὅτι δὲν εἶνε δική σου δουλειὰ τὸ κρίνειν καὶ διηγηματογραφεῖν, χωρὶς πυκνὸ παραβὰν ἐπιφυλάξεων καὶ ἐπιφυλάξεων, ὅτι ἀκάρπως καὶ ἐπὶ δυστυχεῖ ἀποδόσει παρεσύρθης εἰς τὰ ψυχαριστικὰ χάλια καὶ εἰς τὸν κομμουνιστικὸν μαϊανδρον. Ἀνθρώπινον τὸ ἁμαρτάνειν, ἀδελφὲ ἐν Χριστῷ. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἁμαρτία καὶ ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία ἐναντίον τῆς καλαισθησίας καὶ τῶν θεμελιωδῶν νόμων τοῦ Κριτικοῦ δικαίου καὶ ἡ ἁμαρτία ἐναντίον τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τοῦ ἄλλου - σύ ὕψωσες τὴν κριτικὴν σακαράκαν σου καὶ ἐναντίον λογοτεχνικῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα εἶνε τιμὴ τῆς Λογοτεχνίας μας, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν ἐγράφησαν ὡς στήριγμα, περικάλυμμα καὶ ἐκμόρφωσις τῶν κομμουνιστικῶν ἀπόψεων! - ἡ ἁμαρτία ἐναντίον τῶν κεφαλαιωδῶν καὶ ἀδιαφεύκτων ἱστορικῶν δεδομένων, εἶνε ἁμαρτία θανάσιμο, τέκνον μου. Ὁ ὅτι εἶνε πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἁμαρτία, ἡ ὁποία «οὐ συγχωρηθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα», κατὰ τὴν Γραφήν. Ἡ ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ ἁμαρτία δύναται νὰ ἐπανορθώνεται πάντοτε, ἔστω καὶ ἂν καθ' ἑκάστην ὑποπίπτει κανείς εἰς αὐτήν. Διὰ τὰς ἄλλας ἀνωτέρω ὅμως μία μόνον περίπτωσις καὶ εὐκαιρία μετανοίας καὶ ὀπισθοδρομήσεως παρουσιάζεται, εἰς ὅλην τὴν ζωήν μας. Ἐγὼ σοῦ τὴν παρουσιάζω τώρα. Θὰ ἠδυάμην νὰ σοῦ τὴν παρουσάσω καὶ πολὺ περισσότερον ἐξαιαγκαστικήν, ἐὰν ἀπεφάσιζα νὰ διατρέξω ὅλον τὸν μὲ γαϊδουράγκαθα, τσουκνίδας, βάτους, μολόχες, χαλίκια, σκόνη, λάσπες, βρωμονέρια, σπαρμένον καὶ πνιγμένον ἀγρὸν τῆς διηγηματογραφικῆς καὶ κριτικῆς δημιουργίας σου, καὶ νὰ παρουσιάσω καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς ἄλλους τὰς ἀπόψεις σου καὶ τὰ προϊόντα του. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ὀλίγα ἀνωτέρω στοιχεῖα, σὺ δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς. Σὲ κατασπάζομαι λοιπόν, ἀποχωριζόμενός σε τὴν στιγμὴν αὐτήν, καὶ σοῦ εὔχομαι καλὴν ἀναθεώρησιν τῶν γεγραμμένων σου, ΑΜΗΝ. **Χ. Παπαντωνίου Ἡλιόκαυτος**

Υ. Γ. α'. Τὰ ρέστα τῆς Σκιαγραφίας τοῦ κ. Παρορίτου ἄλλοτε, ὅταν τυχὸν θὰ μᾶς παρουσιάσῃ καὶ «Τρεῖς δρόμους», καὶ «Πράσινον - Κίτρινον - Γαλάζιον, κλπ. Τράγον», καὶ οὕτω καθεξῆς.

Υ. Γ. β'. Ἀπόσπασμα περὶ Παρορίτου ἀπὸ τὴν προηγηθεῖσαν Σκιαγραφίαν Ν. Λαπαθιώτου: «...βαθυνουστάτου, ὡς πάντες γνωρίζουσι, διερμηνευτοῦ τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ τεχνικωτάτου ἀποχετευτοῦ τοῦ κομμουνιστικοῦ ὑλικοῦ εἰς τοὺς βόθρους τῶν διηγημάτων του».

Υ. Γ. γ'. Καθ' ὁδὸν ἀπολέσθη· ἡ... παρομοίωσις Παρορίτου - Παρθενῶτος, διότι ἐπεκράτησαν καὶ μᾶς ἀπέπνιξαν οἱ Χαιρετισμοί. Ἐς ἄλλοτε λοιπόν. Ἐπίσης ἀπωλέσθη, λόγῳ ζάλης ἀπὸ τὴν ἀπειρίαν τοῦ Παρορίτικοῦ ὑλικοῦ, καὶ ὁ λογαριασμὸς τοῦ μετρήματος τῶν Παρενθέσεων, Παρεμβολῶν, Πλαγιογραφιῶν, κλπ. Τί νὰ γίνῃ. Καμμία μεγάλη μάχη δὲν γίνεται χωρὶς θυσίας. **Χ. Π. Η.**

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ, ΝΕΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ ὑπνωτισμὸς καὶ ἡ ἀνακρίσεις

Ἕνας ἀνακριτὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπνωτίζῃ ἕνα κατηγορούμενον γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια;

Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα ποὺ πρόκειται νὰ λύσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος τῆς Πολωνίας.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐδημιουργήθηκε τὸ ζήτημα αὐτό.

Τώρα τελευταῖα κάποιος ἀνακριτὴς ἀνέθεσε σὲ ἕνα γιατρὸ νὰ ὑπνωτίσῃ ἕνα κατηγορούμενον γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ ὁμολογίες. Ὁ ὑπνωτισμένος δὲν προέβη σὲ καμμιὰ ὁμολογία, ἴσως γιατὶ δὲν ἦταν ἔνοχος, ἔπαθε, ὅμως, ἀπὸ κάποια νευρικὴ ἀρρώστεια.

Ὁ ἀνακριτὴς κατεδιώχτηκε τότε καὶ κατεδικάσθη σ' ἑνὸς ἔτους φυλακὴ «ἐπὶ καταχρήσει ἐξουσίας».

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκανε κατόπιν αὐτοῦ ἀνακοπὴ στὸ Ἐφετεῖο, αὐτό, ὅμως, ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφαση. Καὶ τὴν ἀπόφαση, ὅμως, τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀνέκοψε ὁ ἀνακριτής.

Τώρα πρόκειται ν' ἀποφανθῇ τελεσιδίκως ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ζήτημα προκαλεῖ μεγάλες συζητήσεις στοὺς Ἰατρικοὺς καὶ στοὺς δικαστικοὺς κύκλους τῆς Εὐρώπης.

Ὁ μεγαλείτερος σωτὴρ πνιγομένων

Τὸ παγκόσμιον ρεκὸρ τοῦ σωτῆρος πνιγομένων τῶχει αὐτὴν τὴν στιγμὴ ποιὸς νομίζετε; Ἕνας Τοῦρκος!

Στὸ Βατοῦμ, τὸ γνωστὸ λιμάνι τῆς Μαύρης θαλάσσης, ζῇ ἀναπαυόμενος ἐπάνω στὶς δάφνες ἕνας Τοῦρκος ναυτικός, ὁ Μωχαμὲτ Μπαϊράμ Ὀγλοῦ, ἡλικίας 63 ἐτῶν.

Ὁ ναυτικὸς αὐτὸς μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐργαζόταν ὡς ἀρχηγὸς ὁμίλου βαρκάρηδων στὸ Βατούμ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὡς ἀποστολὴ τους τὴ σωτηρία ἐκείνων ποὺ ἐπνίγοντο στὴ Μαύρη θάλασσα. Σ' ὅλη του δὲ τὴ σταδιοδρομία εἶχε σάσει 400 πρόσωπα ἀπὸ τ' ἄγρια κύματα τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Τέτοιο ρεκὸρ κανενὰς ἄλλος ναυτικὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐπιδείξῃ, ἐκτὸς ἂν πρόκειται ὄχι γιὰ ἐπίσημη στατιστικὴ ἀλλὰ γιὰ παραμύθια τοῦ Σεβὰχ Θαλασσινοῦ!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

Ὁ μουσικὸς Συμωνίδη; τῆς Κίου παρακαλοῦσε κάποτε τὸν Θεμιστοκλῆ νὰ κάμῃ μιὰν ἀδικία.

— Πῶς μοῦ ζητεῖς τέτοιο πρᾶγμα; τοῦ εἶπε τότε ὁ Θεμιστοκλῆς. Ἐὰν ἐγὼ σοῦ ζητοῦσα νὰ βγῇς στὸ θέατρο καὶ νὰ τραγουδήσῃς φάλτσα ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, θὰ τὤκανες;

***

Ὁ Θεμιστοκλῆς εἶχε ἕναν γυιό; πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ μητέρα του ἔτρεφε μεγάλη ἀδυναμία.

— Αὐτὸ τὸ παιδάκι ποὺ βλέπετε ἐκεῖ, ἔλεγε μιὰ μέρα ὁ Θεμιστοκλῆς γελώντας στοὺς φίλους του, κρατεῖ στὰ χέρια του τὶς τύχες τῆς Ἑλλάδος: γιατὶ αὐτὸς μὲν διευθύνει τὴν μητέρα του, ἡ μητέρα του διευθύνει ἐμένα, ἐγὼ διευθύνω τοὺς Ἀθηναίους, κι' οἱ Ἀθηναῖοι διευθύνουν τὴν Ἑλλάδα!

***

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἔτρεφε μεγάλη περιφρόνηση πρὸς τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ καὶ τὰ πλούτη.

Κάποτε, ὅσαρ' ἀπὸ μιὰ νίκη, στεκόταν στὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ παρατηροῦσε τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων ποὺ ἔφεραν τὰ κύματα. Μεταξὺ τῶν σκοτωμένων αὐτῶν, πολλοὶ εἶχαν ἀκόμη κρεμασμένα ἐπάνω τους διάφορα πολύτιμα βραχιόλια, περιδέραια, δαχτυλίδια καὶ λοιπὰ κοσμήματα.

Βλέποντας τότε ὁ Θεμιστοκλῆς ὅτι ὁ συνοδός του ἔοικχε βλέμματα γεμάτα πόθο πρὸς τὰ πλούτη αὐτὰ ποὺ θὰ ἐχάνοντιαν σὲ λίγο στὴ θάλασσα, ἐγύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μαζεψε ὅτι μπορεῖς; ἀπὸ τὰ πλούτη αὐτὰ καὶ κράτατα γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ἐφ' ὅσον σὺ δὲν εἶσαι ὁ Θεμιστοκλῆς!

***

Ὅταν ἔθαψαν ἡ ὥρα νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη του, ὁ Θεμιστοκλῆς προτίμησε νὰ της δώσῃ ἕναν ἄνθρωπο, φτωχὸ καὶ μορφωμένο ἀπὸ ἕναν ἄλλο πλούσιο καὶ ἀγράμματο.

— Προτιμῶ, εἶπε σοὺς φίλους του ἐπεξηγώντας τὴν ἀποφασή του, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νάχῃ ἀνάγκη ἀπὸ πλούτη, παρὰ πλούτη ποὺ νάχουν ἀνάγκη ἑνὸς ἀνθρώπου!